

IV. МИХАЙЛО

Добрий був газда Михайло,
Тихий чоловік:
По-сусідськи, згідно, гарно
Проживав свій вік.

Все веселий, хоч убогий,
Других веселив.
«Чень, ще станемо на ноги!» —
Раз в раз говорив.

Та не довелося стати,
Бо тісний став час,
Треба гнутись і мовчати
І платить раз в раз.

То Михайло хоч сміявся,
Та гірким сміхом:
Страх взнаки йому давався
Орендар з довгом.

Аж вкінці злі дні настали:
Орендар вчепивсь,
Грунт за довг зліцитували,
А газда розпивсь.

І щодень в шинку однако
Він в куті сидів,
І сміявся, і балакав,
І «мандропи плів».

---

¹ Так звався робітник з Нагуевич, котрий в Бориславі погиб, працюючи в штольні. Штольня, лихо збудована, завалилася всередині, так що засипаний в глухому кінці робітник мав ще довкола себе трохи вільного місця. Дев'ять годин чути було відтам крик нещасного, і дев'ять годин слухали того крику надзорці й робітники, не пробуючи навіть приложити рук до рятунку.

Швидко пивку жид послідню
За горівку взяв
І з хатини жінку бідну
Геть з дітьми нагнав.

Жінка голосно ридала,
Йдучи здовж селом,
Вголос мужа проклинала,
Ставши під шинком.

А Михайло коло кварти
У шинку сидів
І сміявся, строїв жарти
Та «мандрони плів».

Вийшов, спорожнивши мірку,
І вже не прийшов:
Жид го рано на одвірку
Звнслого найшов.

1881